

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας γνωστός παρισινός λόγιος και μέλος της «Ζωοφίλου» Έταιρίας» έλαβε τελευταίως, την εξής επιστολή :

«Κύριε,

Στά ξεγα σας παρατηρώ ότι μιλείτε ουνήθως κολακευτικά για τὰ σκυλλιά, ενώ αντίθετος κακομεταχειρίζεσθε έλλεινά τοίς γάτους, τοίς όποιους χαρακτηρίζετε ός ζωα σκληρά και γεμάτα ήπικροσία. Θα σας αναφέρω έντοίτοις ένα περιστατικό τού όποιον παρέστην πρό όλίγων ήμερών αντίοτης μάτης, και πού αποδεικνίει πασφάνως ότι τó σκυλλί είνε ένα ζωο κατά πολή θηριαθέοτερο από τή γάτα.

Μία από τίς τελευταίτες αυτές ήμέρες, λοιπόν πού λέτε κατά τή διάσκεια ενός έσοχικού μου περιπάτου ήνυχε να μπώ μέσα στήν καλύβα ενός χωρικού. Ίκν είχα περάσει καλά-καλά τó κατόφλι τής καλύβας, όταν είδα τó σκυλλί μου να όρνι ξαφνικά και να όρχνεται με πρωτοφανή άγριότητα, έναντίον ενός γάτου πού καθόταν, ήτοιχα-ήτοιχα κοντά στοί τζάκι. Για να μη όσς τὰ πολυλογώ, τó σκυλλί μου άφού καταδάγκωσε τόν ξυλίσχηγο αντίπαλό του βλέποντας πός δέ ονοστούσε καμμιάν αντίοισση, στί τέλος τόν κατεσπάραξε με λίουσα!

Υστερα από τó φρικαλιό αυτό περιστοτικό, έλπίζω γάλλόξετε γνώμη σχετικώς με τήν διαφορά πού ύπάρχει μεταξύ σκυλλίων και γατιών.

λεχθήτε, κύριε...

Στό τέλος τού γράμματος ό άνόνυμος επιστολογράφος είχε προσθέσει τó ύστερόγραφο :

«Ιηρόνισσα να όσς άναφέρω και μία άόημαντη λεπτομέρεια: Τó περιό λόγος γατι, ήταν ομνείσσιτε... μπαλαρωμένο και παραγεμισμένο με άχνη! Θα μπορούσε όμως θανάσια να ήταν και ζωπτατό!...»

λατρευτής του Αυτοκρατορέως, και μετά τó θάνατο τού πατέρα του (1867) έγκατέλειψε τās Αθήνας και πήγε στο Νάυπλιο, όπου έμεινε μέχρι τού 1869. Έπαθε τέλος μακία καταδύσσεως, νομίζοντας ότι παντού τόν κατεδίοναν οι Γάλλοι...

Ακολούθως έπληξε στο Άργος και ζούσε μοναχική ζωή, μέσα στο «Καλλέργειον» μέγαρον, τó τριγυρισμένο από μεγάλον ήλιο με αιωνόβια δέντρα. Ήταν τύπος ευγενείας και άβρόχτητος, έξυπνος, γλυκύτατος, ευχάριστος στις συναναστροφές, άγαπούσε να παίξη χαρτιά και... να θαναμάξή πάντοτε τίς ώραιές κυρίες.

Στή μεγάλη αίθουσα τού παριουό του σπιτιού, έκτός από πολλά άλλα παρδύσα, διατηρούσε με εύλάβεια και έδειχνε στοίς επισκέπτες μερικά άνθρώπινα κόκκαλα πού βρήκε στα έρειπια τών Μυκηθών. «Αυτά είνε τὰ όστά τής Έλένης τού Μενελάου, τής ώραιωτάτης τών γυναικών!» έλεγε. Ο Βαρδουνιώτης μάς πληροφοροφει ότι ό Καλλέργης «συνίστα τόν επιπόλαιον έρωτα και έδογματίξε ότι ό πρός τās έστεμμένες γυναίκας έρωσ είνε καθαρά παροσσύνη!»

Ο ποιητής κ. Στέφ. Δάφνης, συμπολίτης τού Καλλέργη, θυμάται ζωηρός τόν «Κύο-Μανωλάκη» όπως, τόν έλεγαν τὰ παιδιά τού Άργους, να περνά σισπηλός, ρεμβαστικός, μέσ' από τούς δρόμους τού Άργους, ή να χάνεται μόνος στα έξοχικά μονοπάτια. «Αν και γέρος πιά ήκανε ζωηρός και ώραιος, τύπος εύπατριόδη. Ο κ. Δάφνης, προσθέτει και τούτο :

Κατά τó 1900 ή Αύτοκρατορεια Ευγενία, χήρα και έκπτωτη από τó θρόνο, γρηά πιά και αυτή, έπεσεέφθη τήν Έλλάδα και περιήλθε τούς άρχαιολογικούς της τόπους. Όταν έταξείδευε για τήν Τύρινθα τó τραίνο της έσταμάτησε για λίγα λεπτά στο Άργος.

— Πουά πόλις είν' εδώ; ρώτησε τάχα με άδιαφορία τοίς συνοδούς της Έλληνας.

— Τó Άργος, Μεγαλειοτάτη.

— Α, τó Άργος!...

Έμεινε συλλογισμένη λίγο. Έπειτα ρώτησε :

— Ζή, άραγε ό... Καλλέργης;

— Ζή, Μεγαλειοτάτη... Άλλά ό δυστυχής... είνε παράφρων.

— Α!... Θα ήτανε θλιβερό να τόν ιδή κανείς, έπιθύρισε ή Ευγενία.

Και έξηκολούθησε τó ταξείδι, χωρίς να θελήση να ιδή τó θύμα της.

Ο Έμμανουήλ Καλλέργης πέθανε τó Μάη τού 1909.

Η Ευγενία ύστερ' από άρχετá χρόνια.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΡΟΖΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΩΝ

Η τελευταία παραγγελία τού Αναξαγόρα. Μία άπάντησις τού Σωκράτους. Τά πλεύτη ένός κατακτητηού. Η τελευταίτες στιγμές τής Έλισαόβετ. Έτοιμοθανάτες πού συνθέτι τήν... έπικήδειο ώδή της! Πώς «τά πήγοινε» ό Φοντενέλ, λίγο πριν πεθάνει... Τά τελευταία λόγια τού Σαμφέρ...

Όταν μαθεύτηκε ότι ό Αναξαγόρας ήταν στα τελευταία του, οι πρúχοντες τής γεννετείας του Λαμψόου τόν έπεσεέφθησαν και τόν έρώτησαν, με σεβασμό, μήπως ήθελε να τούς δώση καμμιά τελευταία παραγγελία.

— Ναι, άπήγγισον ό άγαθός Αναξαγόρας. Θα έπιθυμούσα κόθε χρόνο, στήν έπέτειο τού θανάτου μου να δίδωνται... παιδικές γιορτές!

Ο Διογένης ό Λαέρτης άναφέρει σκεπτικώς ότι ή τελευταία αυτή έπιθυμία τού μεγάλου φιλοσόφου έξετελέσθη άρχερίστατα. Ός τήν έποχον τού άρχετá χρόνια γατέπιν δη'αδδ' ή έπέτειος τού θανάτου τού Αναξαγόρα γιορταζόταν όπως αύτός ό ίδιος είχαν όρίσει!...

Τή στιγμή πού έδιδαν τού Σαζαήτη να πih τó ζώονιο ό Άπολλόδωρος, ένας από τούς μεθιτές του, τού προσέφερε έναν πολυτελέστατο μανδία για να σκεπασθή μ' αυτόν τήν όρα τού θανάτου του. Ο Σωκράτης όμως όρνθήθηκε να τόν δεχθή:

— Πώς! Έζησα τόσα χρόνια με τόν δικό μου τόν φτωχικό μανδία, και δέν θα μπορούσω να πεθάνω μ' αυτόν!

Ο Σαλαδίνος πέθανε στή Δαμασό, περιστοιχιζόμενος από τόν θαυμασμό και τήν εκτίμηση όχι μόνον τών συμπατριωτών του άλλα και αυτών τών έθνεών του Χριστιανών.

Κατά τήν διάρκειαν τής άσθενείας του είχε ζητήσει να τού φέρον τó σεντόνι πού θα τού χρησιμοποιε ός σάβανο μετά τόν θάνατό του. Κι' όταν τού τόφεραν άνασηκώθηκε από τó κρεβάτι και δείχνοντας τó σ'όσους τόν περιστοιχίζαν, έλεε κουνώντας θλιβερά τó κεφάλι του :

— Ίδου τί πέρνει μαζί του στόν Άλλο Κόσμο, ό Σαλαδίνος, ό νικητής τής Ανατολής, από όλας τās κατακτήσεις του!

Ο περιόφμος γάλλος ποιητής τού μεσαιώνου Βοκελέν, όταν έννοιασε να τόν πλησιάσ ή θάνατος έζήτησε να τού παίξουν ένα εύθιμο ισπανικό τρανοίδι, «για να μπορούρη, καθώς έλεε, να ταξείδω ή ψυχή του ως τόν ούρανό χορευόντας»!...

Η βασίλισσα τής Άγγλίας Έλισαόβετ, λίγο πριν έσφυχθεί έκάλεσε στήν κάμαρη της όλους τούς μουσικοίς τού παλατιού, και τούς διέταξε να παίξουν διάφορα εύθιμα κομμάτια για να πεθάνω— καθώς έλεγε—χαρούμενα όπως είχε ζήσει. Και πράγματι όρισε τήν τελευταία της πνοή ενώ ή όρχήστρα έπαιξε κάπια πεταχτή πόλκα!...

Η διάσημος ήθοποιός τού 18 αιώνου κυρία Φοβάρ, σύζυγος τού έπισης διασήμου ποιητού Φοβέρ, κατά τήν διάρκεια τής τελευταίας της άρρώσειας πού τήν ώδήγησε στήν τάφο, συνέθεσε μόνη της τόν έπικήδειο της, τόν όποιον και έμελοποίησε ενώ όπέφερε από τρομερούς πόνους!...

Ο γάλλος μοναχός τόν όποιον ή Δυτική Έκκλησία κατέταξε μετά τόν θάνατό του μεταξύ τών άγιών υπό τó όνομα «Άγιος Βενσάν-ντέ-Πόλ», έζησε άγονταπέντε χρόνια. Τήν ήμέρα τού θανάτου του κατελήφθη από νάρκη. Κι' όταν κάποιος πιστός του μοιήτη τόν έρώτησε για ποιά λόγο είχε περιπέσει σ' αυτόν τόν ύπνο, ό άγιος άπήνησε με ήρεμία :

— Με φιλοξενούσε ό άγγελος τού Κυριού πού θέρθη σε λίγο να με παραλάβει!...

Άίγες στιγμές πριν από τόν θάνατό του, έρώτησαν τόν Φοντενέλ :

— Έ, πώς τά πās;...

— Δέν «τά πάω»... «Πάω» άπλώς... πρός τόν ούρανό! άπήνητηεν ό Φοντενέλ προσπαθώντας να χαμογέλαση. Και έσφυχσε με τó καλαμπόρι στο στόμα!...

— Έ, φίλε μου, γέρισε και έλεε σ' ένα φίλο του ό Σαμφέρ τήν στιγμή πού τόν κατελόμβανε ή άγωνία τού θανάτου... Φεύγω τελοσπάντων άπ' αυτόν τόν κόσμο όπου πρέρει νάχη κανένας καρδιά από σίδερο, εάν δέν θέλει να τήν δη να θρυμματίζεται!...